

in zapriseženi c. kr. poštar kedaj svojo uradno dolžnost, naj si bode na kakoršenkoli način zamenjal, sosebno pa, da so ga morale pošto obiskajoče stranke po krčmah iskati. Neresnično je, da se je poštarjeva soproga proti katerej stranki nespodobno vedla.

Fr. Dreflak, c. kr. poštar.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Jutri se vrne Nj. veličanstvo svetli cesar iz Budapešte na Dunaj ter ostane tamkaj do dne 20. junija. O sklepu delegacij, ki bode najbrž dne 24. junija, bode pa že sopet v Budapešti. — Minister zunanjih zadev, grof Kálnoky je v odseku avstrijske delegacije razložil razmere, v katerih se nahaja naše cesarstvo do drugih, sosednjih držav. Kakor on sodi, so le-te prav dobre, če se izvzame Srbija; tam veje neki „neprijazna sapa“ proti naši državi. — Volilni odbor štajarskih nemških licalcev računi, da bode liberalcem tudi pri teh volitvah, za katere se vrše priprave, sreča mila in je skoraj gotovo, da jim bode, vsaj po mestih in v velikem posestvu, „slepa sreča“ na njih strani. Ljudje še dajo pač vedno veliko na prazne, „nemške“ besede. — Umrl je dr. J. Pscheiden, dež. in drž. poslanec. Rajnik je bil neustrašljiv zagovornik štajarskih nemških kmetov in je v obče konservativna stranka izgubila z njim veliko. — Koroški Slovenci se pripravljajo z vso resno silo za prihodnje volitve in to se godi sedaj veliko lažje, odkar imajo polit. društvo „Straža.“ Ali tudi „bauernbund“, liberalna spaka, ne zaostaja in dela za liberalce največ po slov. občinah, po nemških pa nima nič kaj zaupanja. Slov. nemškutar je pač dober človek, da se meče ljudem pod noge, katerih pošten nemški kmet ne mara. — Občina Zagorje na Kranjskem je uvrstila J. Grilla, c. kr. okr. glavarja v Litiji, med svoje častne občane. Kake zasluge ima g. glavar za občino, to ni znano, pač pa je obč. zastop v rokah nemškutarjev in to nam razjasni more biti zasluge g. glavarja. — Kranjski dež. odbor je kupil v Ljubljani prostor za novo nemško gledališče. Mestni zastop je bil odklonil predlog, naj ga kupi mesto. — Mestni zastop v Gorici še je po svoji večini napeto laški, vendar pa že od zadnjih volitev za nekaj pojenjuje v tem. — Iz Pri morja podajajo se leto in dan revne žene v Aleksandrijo, v Afriki, v službo in vrnejo se čez nekaj let zopet domov, lahko se zna, da ne boljše. Zoper to razvado bi se dalo pač veliko reči. — V Trstu je bil te dni princ Battenberg, svoje dni bolgarski knez, iz Trsta se je podar dolí v Dalmacijo. — Slov. šola, katero vzdržuje, družba sv. Cirila in Metoda v Trstu, dobi v jeseni že tretji razred. Slov. starši radi pošiljajo otroke va-njo. — V Zagrebu

je umrl O. Utiješinović, svoje dni veliki župan in čislán hrv. pisatelj. — Ogerski drž. zbor pretrga svoje posvetovanje te dni in počiva potem tje do jeseni. — Drž. dohodki so v Bosni in Hercegovini blizo za pol milj. večji, kakor stroški. To je že nekaj, toda stali ste dve deželi Avstriji že veliko denarja!

Vnanje države. Katoliški stranki, to je: tisti, ki ne gre skoz drn in strn z italijansko vlado, v Rimu ne kaže, da se vdeleži volitev v mestni zastop. To je menda prav, ker je doslej zastop mesto globoko v dolgove zakopal. — Po vsej Italiji je denarni polom, to se pravi, veliko bank in vsled tega tudi trgovcev nima s čem plačati, kar so na dolgu. Več trgovcev je seglo vsled tega po strupu, več drugih pa je izginilo. Lepo vam je to gospodarstvo v srečni Italiji! — Na Francoskem ne trpijo tujcev dolgo in imajo posebno postavo, vsled katere dobi tujec le s težavo pravico živeti na francoskih tleh, ako nima obilo denarja. Tacih pa se ne branijo nikjer, torej tudi pri Francozih ne. — Tudi v Belgiji so te dni volitve v drž. zbor in liberalci so napeli vse žile, da bi dobili večino, toda, hvala Bogu, ni strahu, da bi se to zgodilo. — Govorica gre po svetu, da se snuje neka zveza Anglije, Nemčije in Rusije. Angleški poslanec v Petrogradu ima za to zvezo niti v svojih rokah in ruski car bojda ni zoper njo. Ne da se reči, kaj je na tem resnice, kaj pa domišljije. — V Berlinu napravi se cesarju Viljemu I. velik spomenik in denar za-nj pride iz vseh nemških dežel. Cesar Viljem II. je ozdravel hitro, prej kakor so mislili s kraja. — V Rusiji še gledajo vedno pisano na katoliško cerkev in bi raje dnes, kakor jutri videli, da bi vsi k pravoslavni cerkvi pristopili. No na hvalo katolikov pa se ni bati tega. — Na telovo so imeli katoliki v Sofiji, glavnem mestu Bolgarije, veliko procesijo in se je vdeležil je tudi „zjedinjeni“ škof msg. Petkov, pravoslavni prebivalci so se čudili temu, ali gotovo jim je to dopadlo. — V Srbiji zbira liberalna stranka na novo svoje može in torej čuti, da stranka, ki je v manjšini, zato ne sme rok križem držati, če še hoče kedaj priti do večine. — Na meji Turčije proti Srbiji so bile zadnje ni praske, podobne ustaji ali punktu. Kakor se pa kaže, ni bilo prave ustaje, ampak samo neke rodbine so se med seboj sprle in stepte do krvi. — Iz Afrike ni poročil, ki bi bila vredna spomina. — Vlada nove republike v Braziliji se kesá, da je poklicala poslanca iz Rima in je poslala sedaj novega; da prikrije svojo zmoto, zato mu ni ime več poslanec, ampak poročevalec. No na ime ne pride veliko. — V državi Cincinnati, v severni Ameriki, imajo vse delo velike tovarne in pravi se, da je n. pr. čevljar, ki dela na svoje ime, tam že „bela vrana“. To pa

nikakor ni dobro in prej ali slej bode iz tega nevarnosti, ki jih bode groza za vse prebivalce.

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Otizo.

(Spisal F. R.)

(Dalje.)

Potem nam je gospod povedal, da je deželjska gosposka sesedlo tekočino, katero so Otiznjani imenovali kri, kemično preiskala ter ravno pred dvema dnevoma razglasila, da je ta stvar le naravska prikazen.

H kratu pa je v dvorani vse potihnilo; kajti izza dolge mize vstal je en gospod ter napil po nemški v zelo raztegnjenem govoru gospodu godovnjaku. Izbornemu govoru so sledili gromoviti „eljen“-klici. Tudi ta gospod, ki je sedel pri naši mizi, šel je godovnjaka pozdravljat. Ko pa se je zopet vrnil, nam je pošepnil: „Prejšnji govornik je tukajnji šolski ravnatelj; on je tudi Štajarec.“

„Kolikor ravno iz prejšnjega prizora sklepati morem,“ rečem na to jaz, „mora ta gospod ravnatelj za vaše mesto posebne zasluge imeti, ker mu gospoda, kakor smo poprej videli, prednost daje; mogoče je pa tudi, dovolite mi, gospod, to vprašanje, da madjarski narod svoje učitelje v obče spodobno spoštuje in njih zaslugam primerno čisti?“

„Da, gospod, takó je tudi,“ reče na to on, „kajti madjarski narod je v tem oziru na najvišji stopinji; on zna, kakor nobeden drug narod, ceniti zasluge svojih narodnih učiteljev!“

Kakó pa je pri nas na Slovenskem v tem oziru? Na to vprašanje nečem odgovoriti, vendar smem reči, da še nisem slišal, da bi se kedaj bil kateri Slovenec o svojem narodnem učiteljstvu takó izrazil, kakor se je izrazil ta Madjar o svojem učiteljstvu.

Škoda, da se nismo mogli z istim tujcem o šolstvu in učiteljstvu dalje pogovarjati. Izza dolge mize vstal je namreč oni govornik ter nas, ne da bi se nam poprej predstavil bil, glasno vprašal: „Od kod ste vi, moji ljubi Štajerci?“ Umeje se samo ob sebi, da smo mu h kratu enoglasno imenovali našo domačijo. Na to je z radostnim srcem pristopil k naši mizi ter se nam s solznimi očmi tako-le predstavil: „Jaz sem Ivan Murkovič, rojen Štajarec — Malonedelčan, sedaj tukajnji šolski ravnatelj, edini Slovenec v tem mestu. Pozdravljam vas, kakor pozdravlja slovenski dijak svoje roditelje, ko ga obiščejo v dalnjem tujem mestu. Blagovolite se potruditi v moje stanovanje. Darujte mi vsaj eno urico, da se z vami radujem!“ Potem, ko smo se mi njemu predstavili, šli smo ž njim.

Prišedši v šolski hram, ogledali smo si najpoprej šolske sobe in druge šolske prostore. potem pa smo šli v ravnateljevo stanovanje. V prvi sobi pozdravili ste nas ravnateljevi hčerki, Micika in Julika, ter nas peljali v drugo sobo, kjer je bila miza h kratu bogato pokrita. Po gospej soprogi smo se zastonj ozirali, kajti g. Murkovič je vdovec.

Ko nam je nit pogovora o navadnih rečeh pošla, nazdravil sem jaz gospodu Murkoviču. V teku zdravice miloval sem majko Slovenijo, da jo je ostavil jeden tako zmožnih slovenskih učiteljev, kateri bi lahko za blagor njenih sinov in hčera mnogo, mnogo koristnega storil.

Te besede so gospoda Murkoviča nekoliko užalile. Rekel je, ko se je za zdravico zahvaljeval, med drugim, da nikar ne smemo misliti, da bi se on bil, če tudi je Slovensko ostavil, majki Sloveniji izneveril. Služboval je baje najprej na Prekmurskem, potem na Slovenskem v sv. Križu pri Ljutomeru in v Trbovljah, pa je v teku svojega službovanja uvidel, da je bolje, če se človek ravna po prislovcu: „Kjer bolje, tem dalje!“

Pri teh besedah nisem se mogel vzdržati, da mu ne bi ugovoril ter ga vprašal, kakó-li mu je mogoče vzbujati in gojiti v srcih izročene mu mladeži ljubezen — materinščine, katere sam ne čuti, kar nam avstrijsko-ogerskim učiteljem, vsem brez izjeme, postava velevala.

(Konec prih.)

Smešnica 24. Učitelj se poda za malo časa iz šole in Markec Dolgin, znan porednež, se vsede k malú na stol g. učitelja. V tem pa se vrne g. učitelj že v šolo ter še dobi učenca na svojem stolu. „Kaj?“ okrega ga za to, „kaj ti pride na misel? Učitelj bi-li rad bil na mesto mene? Neumen si dovolje za to!“

Razne stvari.

(Pastirski list.) Te dni se razpošlje pastirski list mil. knezoškofa. V njem govoré vsi avstrijski škofje do svojih vernikov o potrebi verske šole.

(Zahvala.) Visokorodni g. baron Güdel-Lannoy ne vzprejme več poslanstva v dež. zbor štajarski in zato je „Slov. društvo“ v Mariboru poslalo posebno deputacijo treh svojih udov do njega, da se mu zahvali v imenu njegovih volilcev za njegovo delovanje v dež. zboru za korist slovljstva. Gospod baron je zastopal skozi 12 let Mariborski okraj v dež. zboru v Gradci.

(Praznovanje.) Nemški turnarji so iz Celja vzleteli na telovo v Konjice ter so imeli ob Zajškega samostana podrtinah — „preobilan zajutrek“. Tako pripoveduje o njih „D. W.“ Ali ji bodo hvaležni za to!